

Oponentský posudek diplomové práce

Práce: Škola Květnice

Diplomant: Magdaléna Havlová

Oponent: Jiří Opočenský

Projekt školy v Květnici navazuje na téma, které je aktuální a dnes relativně pojmenované: Sídelní kaše. Satelitní obce velkých měst narostly někdy nekontrolovaně do velkých zahradních čtvrtí. Chybí centrum, služby, školky a školy. Ještě více chybí místo se kterým se lze identifikovat, potkat se sousedy. V projektu nového centra Květnice a Šibřiny vzniká toto místo ne v jádru původní obce, ale na pomezí mezi oběma, konverzí a dostavbou původního zemědělského statku, který stál v polích u rybníka.

Zatímco obě původní jádra jsou prostorově stísněná a zároveň trochu malebná, statek nabízí prostor pro velkorysejší řešení. Je to téměř centrum na „zelené louce“. Může zde být obtížnější, aby se obyvatelé s místem dostatečně identifikovali. Pomáhají budovy původního statku, rybník.

Na řešení si cením, že je v něm vyvážená jistá míra vesnické sentimentality, a současné vrstvy architektury. Autorka svůj cíl dobře vystihla úvodní koláží, třípatrová škola v zahradě za ohradní zdí statku.

Srovnání může být například s nově vybudovaným centrem Dolních Břežan, které řešily identické problémy kobercového zastavění. Starosta Věslav Michalík nejprve omezil výstavbu rodinných domů na polích, zaměřil se na centrum a vybudoval v něm téměř městskou strukturu. Dnes se v Břežanech dokončuje rozsáhlé vědecké centrum. Proti jiným obcím je to úctyhodný rozvoj, místo, ale možná už ztratilo něco ze své původní identity.

K samotnému návrhu budovy školy: Třípatrová škola má dostatečnou kapacitu zároveň si ale udržela i jistou venkovskou obyčejnost.

Organizace po patrech je přehledná a logická. Tělocvičny zapuštěné v zemi nezabírají místo a jsou nasvětleny shora, jídelna a kuchyně v přízemí, velkorysé vstupní prostory, první stupeň v patře a druhý nad ním. Autorce se podařilo dispozici poskládat téměř bez chodeb. Členitý společný prostor před třídami kolem vnitřního atria je obohacen o zálivy a překvapení a mohl by děti bavit, zatímco paní učitelky by možná ocenily větší míru přehledu. Hezké jsou nízké parapety velkých oken s lavicemi, přirozené větrání řeší větrací pole s ornamentální mříží. Dekorativní mříže a dlažby se v ateliéru Michala Kuzemenského objevují častěji, ale v projektu školy fungují docela hezky.

Vnější tvář školy je přísná, instituce se v ní nezapře. Jako by říkala: Škola má vychovávat, vést k disciplíně, má to být trochu klášter, má být nadčasová a nestárnout. Pro mě je tato podoba akceptovatelná, může ale být vnímána kontroverzně.

Pokud bych měl autorce něco vytknout, nejsem si jist umístěním vjezdu do zásobování ze strany od rybníka. Zásobovací prostory v podzemí se zdají stísněné. Pro vesnickou školu by mi přišlo přirozenější mít kuchyni i zásobování na terénu a vyhnout se tak řešení s výtahy na jídlo a nádobí.

Půdorysy jsou prostorově velkorysé, pravděpodobně by musely projít zeštíhlovací kúrou při optimalizaci stavebních nákladů.

Formálně by se dala řešit jinak fasáda v podloubí u vstupu, která má stejný řád oken jako ostatní. Možná by měla vypadat jinak měkčeji, například s větší mírou prosklení jak ukazuje původní kolážová skica.

Autorka nedokládá počet parkovacích míst výpočtem a vědomě jejich kapacitu mírně potlačuje. Stání obsluhují školu, školku, radnici a další funkce vzniklého centra. V Květnici, kde pravděpodobně většina obyvatel jezdí autem do práce a vozí děti do školy, by jejich kapacita mohla být nedostatečná.

Celkově je projekt komplexně zvládnutý, analýza v úvodu se školskou typologií stanovením kapacity a stavebního programu školy přehledná a užitečná. Dispozice jsou promyšlené a vytváří krásné až klasicistní prostory. Autorka dobře pracuje s měřítkem, přemýšlí o urbánních vazbách a souvislostech. Odvedla velmi dobrou práci, které je také srozumitelně prezentovaná. Navrhují přijmout projekt k obhajobě a hodnotím stupněm .